

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 29, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cu... y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

EL H. SAGASTA.

Los conservadors y 'ls neos están furiosos. Y tenen motius per estarho. Ab l' indult del brigadier Villacampa y companys que havian de ser de martiri, s' ha posat en clar que avuy lo govern d' Espanya está en mans de la masoneria.

—¡Jesús, María y Joseph! diuhen los neos persigantse.
—¡Santa Bárbara no 'ns deixeu! exclaman los conservadors, que com á bárbaros que son, han adoptat á Santa Bárbara per patrona.
—Amaguéu las criaturas, cridém nosaltres.
Perque mirin que aixó de ser *flac-masó* tot un president del Consell de ministres, es una cosa qu' esparvera al home més pintat.

Y no hi posin dupte. Avants del indult, alguna logia de Barcelona vá demanarlo per medi de una exposició dirigida al H. Sagasta, exposició que vá veure la llum en alguns periódichs.
Després del indult, la logia *Comuneros* de Madrid vá donar las gracias publicament y per medi de la premsa al mateix H. Sagasta, per haverse dignat salvar la vida al H. Villacampa.
De manera que avuy no ignora ningú que la católica, monárquica y rancia nació espanyola está posada en mans de un excomunicat grau 33, que val tant com dir un condemnat de punta á punta, desde la del tupé á la de las botas.

La masoneria es una institució reprobada de la manera més solemne per l' infalible paraula de Lleó XIII. Los masons están excomunicats per l' Iglesia.
Y si avuy hi hagués inquisició, ja 'm sembla sentir la farum de socarrim que faria 'l tupé del H. Sagasta, lligat de péus y mans contra una antena, y rodejat de una gran foguera.

Y pensar que un home aixis, al qual hi há dret á negarli l' aygua y la sal, encare que no 'l *salero*, es l' encarregat de cobrar contribucions, impostos y demés gabelas, que serveixen per alimentar diariament l' olla immensa del presupuesto!

Però lo que més m' esgarrifa encare es veure que de aquesta gasofia condimentada per un *flac-masó*, per un excomunicat, per un heretje, arribin á voler participarne tants bisbes y arquebisbes, tants canonges, tants rectors, tants vicaris, y en una paraula, tants y tants

eclesiástichs com avuy per avuy viuen encare del presupuesto destinat exclusivament al clero.

Si jo fós un d' aquests ensotanats que cobran cada mes per intermediació del H. Sagasta, quan toqués los quartos se 'm figuraria que havian de tornar-sem brasas de foch; quan menjés l' aliment ab ells adquirit, creuria que havia de convertir-sem en carbó, tal com succehia en aquells bons temps de la fè, en que l' art de fer miracles no s' havia divulgat com are fins á un simple limpia botas com lo célebre D. Fructuós Canonje.

Y avants de viure sempre ab la pò al cos y ab l' ánima penjada d' un fil, li diria al H. Sagasta:
—De vosté no 'n vull res, ¿ho sent? Y aquests diners que 'm dona, 'ls hi rebato per la cara.
Naturalment que al pais, al veure que 'l clero no volia cobrar li vindria una basca, que no se 'n alsava. Y jo ab tota dignitat exclamaria:
—Are que 'l H. Sagasta 't fassa unas fregas.

¡Pero qué s' hi ha de fer!
Lo clero que tant crida contra 'ls masons, cobra dels masons, seguint en aquest punt l' exemple de Lleó XIII. Aquest bon senyor, enemich acérrim de la masoneria, y autor de un document condemnantla sense remissió, sosté relacions intimas ab la familia reynant en Alemania, fins al punt de prestar hospitalitat franca y amistosa al príncep imperial, que sobre ser protestant, es un dels capítossos més considerables de la masoneria de aquell pais.
Un capellá aficionat á fer xistes fins de las cosas més sagradas, aquest día m' ho deya.
—L' Esperit Sant are com are está per las véssas. Escolti ¿qu' hem de fer nosaltres?

De todas maneras no ha de ser tant mala, com diuhen alguns, la secta masónica, quan los que ab més furia la condemnan s' hi rossan y 'n viuen.

Y no ha de ser tampoch tant inútil, ni tant estéril quant logra evitar qu' en un pais civilisat com lo nostre, 's donga l' horrible y trist espectáculo de un derramament de sanch.

Si el H. Sagasta ha contribuít al perdó del H. Villacampa, per tractarse de un company de secta, sempre quedarà demostrat qu' entre 'ls masons se practican ab més fidelitat los principis evangélichs qu' entre 'ls mateixos católichs.

—Estiméuvos com á germans, diuhen las sagradas escrituras; y sent tots los homes fills de Déu, los conservadors y 'ls neos no s' haurian contentat ab menos que ab la sanch dels infelissos vensuts del 19 de setembre.

De manera que fins baix lo punt de vista cristiá, 'ls masons han ensorrat á aquests mestres que, mentres renegan de la masoneria, 's fican los diners dels masons á la butxaca, de la manera més grotesca.

P. K.

ARMONÍAS FUSIONISTAS.

ve Maria Purissima!... ¡Ave Maria Purissima!... ¡Ave Maria Purissima!

Veient que ningú li contesta, 'l ministre de Marina, cansat de omplir d' *aves* l' antessala, se 'n entra resoltament en lo despaig de la Presidencia del consell de Ministres.

No hi ha ningú. 'L senyor Rodriguez s' acomoda en lo seu asiento, y comensa á fer calendaris en veu alta perque las parets se 'n enterin.

—Vet aquí lo qu' es la política,—murmura ab visible mal humor;—m' han citat per las tres en punt, y encara ni hi ha un' ánima. Sórt que jo no seré ministre més que tres ó quatre mesos...

En aquell moment se sent un tro que fa tremolar tota la casa. Lo pobre ministre se senya apressuradament, creyent que va á estallar una tempestat, quan se 'n adona de que 'l tro no ha sigut res més que la véu de 'n Leon y Castillo que li ha dat las bonas tardes.

—¡Holá!—diu lo ministre de Governació assentantse al seu costat—sembla qu' es molt puntual vosté.

—Sí, realment; y sembla que 'ls demés no 'n son gayre...

—¡Psè! No 'n fassi cas: com que aquí tampoch no 'ns donan res, no hi ha que apressurarse massa.

—Però avuy crech que t'è d' haverhi un gran consell...

—Sí; s' ha de trassar la conducta general del govern...

—¡Ah! Lo qu' es jo si que poca cosa hi diré, perque no penso ser ministre sino tres ó quatre mesos.

—¡Vol dir?—

La conversa s' interromp ab l' entrada de 'n Moret anunciada previament per un núvol d' essencias que invadeix tota la sala.

—Felissas, senyors... ¿vostés sols?

—Ja ho véu: aquí solets ab las nostras penas.

—Sent aixis encara potser tindriam temps d' anar á lluhir lo garbo una mica...

—No, home, no 's mogui... Miri, ja 'ls tenim tots aquí...

En efecte: la mampara s' obra y apareixen i' Alonso Martinez en Puigcerver, en Navarro Rodrigo y 'ls demés companys de ministeri.

Lo general Castillo, com á nou en l' ofici, no sab en quin cantó posarse; l' Alonso Martinez s' acosta á n' en Moret, ensumentlo dissimuladament; lo senyor Navarro, per probar qu' es un bon ministre de Foment se posa á dormir; lo d' Hisenda se planta á cantar per demostrar que no t'è quartos y en Balaguer acaba uns versets que 's ha empescat p'el cami.

Ja hi son tots: no falta més que en Sagasta.

—¿Qué tardará molt lo mestre?—pregunta 'l general Castillo, per dir alguna cosa.

—Es difícil de sapiguer,—respon l' Alonso Martinez,—devegadas es molt puntual, devegadas no ho es tant, y altres cops... encara ho es menos.

NAVARRO RODRIGO (*despertantse*):—Quel ja estem llestos?

PUIGSERVER:—Si encara no hem comensat... Jo soch d'opinió que mentres tant ell vè, procurém posarnos d'acort en lo que poguem.

ALONSO:—Per mi com vulguin: ja saben que jo m'avinch a tot... a tot, menos a deixar la cartera.

CASTILLO:—Pues vostè qu' es lo tinent, fassins dos quartos del motiu de la reunió.

ALONSO:—Jo 'l tinent? En fi, també m' hi avinch. Ja veuran, donchs: se tracta de sapiguer qué es més convenient, anar endavant ó tornar enrera.

NAVARRO:—Escolti: no seria millor no móurens d'alli hont som ara?

PUIGSERVER:—Permetim; es que ara no som en lloch.

ALONSO:—Per xó mateix qu' es necessari, per anar a algun puesto, trobar un camí.

BALAGUER (*acubant d' escriure*):—Ja 'l tinch!

TOTS:—¿Si? A veure.

BALAGUER (*llegint*):—«¡Ay Castilla castellana, qu' es ditxós aquell que mana y cobra sense fer res!»

MORET:—Y bè ¿qu' es aixó?

BALAGUER:—Es lo final que m faltava d' una poesia qu' estava escrivint.

ALONSO:—¡Ah! ¿si? Donchs continúhi escrivint y no 'ns digui res més. A veure, senyors, vájinse explicant.

MORET:—A mi 'm sembla que lo que més convè es ajustar tractats ab todas las naciones de la terra, y si es possible ab las de la lluna.

BALAGUER:—Protesto, protesto, protesto... y torno als meus versos.

LEON Y CASTILLO:—Jo trobo que lo més important es vigilar a la premsa.

NAVARRO:—Soy de la misma opinión.

PUIGSERVER:—Pues jo nó: lo que convè son quartos.

CASTILLO:—Quartos... y quintos per reforzar l' exércit.

ALONSO:—Per la mèva part vull establir lo matrimoni civil de la manera que 'l Papa 'm digui... ¿Y vostè, senyor Ministre de Marina, que opina de tot aixó?

RODRIGUEZ:—¿Jo? Res: y li adverteixo que no més seré ministre tres ó quatre mesos...

ALONSO:—¡Cóm! ¿Es dir que gosará abandonarnos en...?

S' obra sobtadament la mampara y entra un ordeñana.

—Diu lo senyor Sagasta que no pot venir, y per lo tant, que pleguin.

TOTS (*a coro*):—¡Quina llástimal! Ara que ja comensavam a posarnos d'acort!

FANTÁSTICH.

REPÁRINSE, que 'l próxim número, corresponent a la festa dels morts, será extraordinari y valdrá la pena. Per supuesto, tindrà vuit planas y contindrà dibuixos de Pellicer, Apeles Mestres y Moliné. Ja veuben que no 'ns adormim, fent tot lo que podém per complaure als numerosos favoreixedors de LA CAMPANA DE GRACIA.

Un episodi de la vida del tinent Gonzalez, que havia de morir fusellat ab en Villacampa.

Tornava al any '73 de pendre 'is banys de Caldas de Montbuy, y 'is carlins van detenir-lo en l' estació de Mollet.

Lo cabecilla Miret vá instarlo á que 's passés ab ell, y 'l tinent Gonzalez vá negars'hi resoltament.

—Miri que 'l fusellaré, vá dirli en Miret.

—Fusellim si vol; pero jo may seré carli.

Després de cinch dias de tenirlo prés, van deixarlo anar, no hávent pogut doblegarlo.

Y ve'ls hi aquí que si aré 'l govern arriba á fusellarlo, perque la funció hagués sigut complerta, havia de disposar una cosa.

Que l' avuy brigadier d' exércit D. Martí Miret, hagués manat lo quadro.

Lo Sr. Tutau, ex-ministre d' Hisenda de la República espanyola, ha publicat un tomet imprés ab elegancia, que conté las conferencias que ab tant aplauso doná en l' *Ateneo barcelonés*, sobre las *Crisis monetarias, bursátiles, mercantils é industrials*. Las citadas conferencias ampliadas y adicionadas ab notas y apéndices, s' han publicat precedidas de un prólech degut á la ben tallada ploma de D. Francisco Pi y Margall.

Obra interessant baix molts conceptes y que revela lo molt que ha estudiat la materia 'l digne ex-ministre de la República, no duptém que será llegida ab

gust per todas las personas que vulgan coneixe aquestas materias, generalment tant mal apreciadas.

Los que la vulgan adquirir la trobaran á la llibreria de Lopez: se ven á dos pessetas.

En Rodriguez Arias no volia acceptar la cartera de ministre.

Pero sembla que una certa senyora á qui per respecte no anomeno, va escriureli una carta, y va embarcarse.

Are ja 'l tenim á bordo.

A bordo á menjar galleta.

Se tracta de formar un nou partit, ab descontents de 'n Sagasta y descontents de 'n Cánovas, baix la direcció militar de 'n Martinez Campos y la direcció civil de 'n Romero Robledo.

Jo 'm prenc la llibertat de batejarlo.

Partit de las escurrialas.

Noticias de l' Habana:

Han desaparecut per una part [1.300.000 duros; y per altra, 1.100.000.

Total: 2.400.000 duros.

¡Que s' hi laral! En aquell ditxós pais fá un sol tant fort, que tot s' evapora.

Fins la policia encarregada de perseguir als lladres y als estafas.

Al últim s' ha publicat la ressenya oficial dels sucesos de 19 de setembre.

No dire jo que un document, com aquest, tant llargament pensat y tant tardament parit, haja sigut escrit ab los peus; pero si ab las espuelas.

A cops d' espuelas estan tractadas l' analogia, la sintaxis, la prosodia, l' ortografia, l' diccionari de la llengua, la veritat y 'l sentit comú.

Ara m' explico l' odi del general Pavia contra la premsa.

Envejas del que tractant d' escriure desbarra, contra del qu' escriu bè y correctament.

Dintre de poch temps tindrém una policia modelo... una policia montada al estil de Alemania y Russia, ab un general al frente y una porció de coronels, capitans, tinents, sargentos y cabos.

Si aquesta policia no ha de ficarse per res en la política no dupto que podrá ser una gran cosa.

Pero si ha de fer lo que fa á Russia, ho sentiré molt, y ho sentiré principalment pels mateixos que l' hauran creada.

Que 'l dia que 's trobin arreconats, y 's cansin de dejuar, han de ser los primers que la tastaran.

Llavors sabrán si es bona.

A Castelar, que 's troba actualment á Paris, lo fan objecte de las atencions més afectuosas. Los homes públics més eminents se 'l disputan per obsequiarlo.

La premsa més acreditada consagra al ilustre orador los articles més encomiásticos.

Un periódich importantíssim, *La France*, aboga per una estreta aliansa latina baix la presidencia de Castelar.

Y tot aixó que hauria de omplir de orgull als espanyols, encen l' ira y la rancunia dels conservadors, fins al punt de que algun dels seus periódichs tatxa á n' en Castelar de facciós, suposant que treballa en extranya terra, contra las institucions avuy vigents á Espanya.

¡Pobres conservadors! ¡Ells tant enamoradissos de Alemania que 's reb á puntadas de péu, veure que 's francesos abressan y enalteixen á n' en Castelar, proclamantlo un dels primers homes del sigle XIX!

¡No 'n tragan poca de saliva! N' hi ha per ennuegarse.

Per evitar futuras quarteladas, en Sagasta ha pensat restablir lo sistema militar obligatori.

Al qui li toqui anar á portá l' escombra, siga pobre, siga rich, tindrà de anarhi.

Aquest es aquell mateix sistema plantejat per Castelar en 1873, quan la guerra civil exigia de tots los espanyols l' obligació de servir á la patria.

No 'ns oposém á que 's planteji; pero al menos aquells que tretze anys endarrera l' atacavan, que diguin á n' en Castelar:

—Mestre, ja que las grans ideas son de vosté, fassi 'l favor de plantejarlas.

S' ha encarregat als fiscals de las Audiencias que perseguixin als autors dels atachs dirigits contra la monarquia.

¡Alerta conservadors!

—Nosaltres?

—Si, vosaltres, que trobéu tant mal fet que la reyna regent haja fet us de la regia prerrogativa en favor

dels insurrectes del 19 de setembre condemnats á mort.

Una idea de *El Dia* á propòsit del indult: «¿De qué va servir l' escarment fet en lo general Diego Leon y tants altres?»

«De res enterament, perque 'l militar, despreciador del perill, no mira als que cauhen, y 's fixa sobre tot ab los que s' enfilan.»

Está ja impresa la llegenda dramática en 7 actes y en prosa y vers *El nuevo Tenorio* que 'l malaguanyat Bartrina y en Rossendo Aius y Arderiu escrigueren en col·laboració, y que ab tant aplauso s' estrená en lo Teatro Ribas.—Val dos pessetas y á can Lopez ne trobaran exemplars.

¿SERÁ VERITAT?

Pensant en la seva Elissa, lo Mónstruo ronda tot sol.

quan topa ab lo d' Antequera que també está dant lo vol.

Al véures, los dos s' aturan sense sapiguer qué fé,

é instintivament observan si passa gent pel carré.

Y al notar que, per fortuna, no 's veu per 'lli ni un cristiá,

s' acostan més, se saludan y hasta s' allarga la má.

—¿Qué tal, Paco?—diu lo gueto, inclinante alegrement.

—Molt bé; y á vos ¿com us marxa?

—Per ara perfectament.

—Sembla que 'l temps ja refresca.

—Prou que ho estich reparant.

—Per xó á n' á mi ja m' agrada.

—Donchs á mi 'm passa altre tant.—

Al sè aquí 's ex-socios callan y 's miran tots dos sonrient,

sense tenir pit per dirse lo que 's bull al pensament.

De cop lo Pollo s' anima com si una idea felis

li hagués donat una empena, y comensa á parlar aixís.

—¿Sabéu, mestre, que las cosas se 'ns comensan á embrutar?

—Es lo mateix que jo penso; aixó, noy, no pot anar.

—¿Creuréu que desde aquell día en que 's dos varem renyi,

no faig res més que cançar-me sense adelantar camí?

—Y aixó!—Hi fet mil probaturas, hi format la mar de plans,

hi tingut tractes y pactes ab militars y pay-ans;

hi vist la dreta y la esquerra, hi tirat l' am á desd!

pero tot ha estat inútil de cap modo 'n puch sortir.

—¿Vols que 't parli clá y en plata?

—¡Endavant!—Pues ¿sabs per qué t' está passant lo que 'm contas?

Perque tú tot sol no ets ré.

—¿Cóm!—Sí, noy sí; tal com sona: tú no ets més que un principiant,

un aprenent de polítich, y t' has cregut sè un gegant.

—¡Uy, no tant! Jo bè 'm recordo d' havervos sentit á di

qu' era un xicot de molt *pesquis*...

—¡Oh! Perque anavas ab mi. Jo soch lo sol, tú la lluna:

si jo 't dono claror, bè, pero es faltant la llum mèva,

abur, ja ets un sabatè.

—Bè; convinch en que la trassa que teniu, es colossal.

—¡Ah! Y ara vens á adonar-ten, insurrecto, carcamal?

—¿Qué hi farém! Tots ne fem una...

—¡Oh! Pero tú n' has fet cent.

—Y si ara me 'n penedia y us seguia novament?

—¿Qué 'n treurías? ¿no reparas que la política está capgirada, y avuy dia

tampoch hi ha res que pelá?

—¡Ja teniu rahó!—¿M vols creure? Donchs veurás: ja qu' 'm renyi,

continuem en apariencia tal com fins ara hem seguit.

Tú mira si t' espavilas enredant á tort y á dret,

mentres jo vaig fent la mèva caminant poch-á-pochet.

Si per una carambola tú t' arribas á enfila,

solemment te prometo que t' donaré un cop de má.

Y si soch jo 'l que me enfilo y puch obrirme camí,

prometme també desde ara que te 'n vindrás cap á mí.

¿Compréns? Lo plan es fer veure que vivim com gat y gos,

y en lo moment del triunfo presentarnos junts tots dos

¿Ho acceptas?—Podéu pensarho!
—Pues queda 'l tracte firmat,
y ara.. aném seguint la farsa
com si res hagués pas-at.—
Lo Mónstruo tomba á la dreta,
pas á pas prenent lo sol
y 'l Pollo, en direcció inversa,
continúa dant lo vol.

G. GUMÁ.

NA bona idea del *Liberal* de Madrid.
Arriba en Martos de Paris, y acut
á rebr'l la mitja dotzena d' amichs
qu esperavan alcansar una cartera
gracias á la seva intermediació.

—Y las carteras que 'ns tenia pro-
mesas? li diuhen tots á la vegada.

—Vos las porto de Paris, respon en Martos.

Y ab tota tranquil·tat se treu de la butxaca mitja
dotzena de carteras de pell de Russia.

Llegeixo en un telégrama:

«Ha arribat á Sofia 'l funcionari turch *Gaban-Ef-
fendí.*»

No 's queixarán los búlgaros: davant de la proximi-
tat del hivern, Turquia 'ls envia un *Gaban*. Russia vol
darlos *llenya*, Austria una *felpa* e Inglaterra un *tapa-
bocas*.

A Xátiva un fulano vá matar á un altre de una ga-
rrutada.

¡Bon punyol!

¿Qué fa Sr. Sagasta? Interinament nómbri'l fiscal d'
imprenta, y si algun dia pensa reorganisar la partida
de la porra, ja té un cap de colla.

Los descontents de la majoria han adoptat lo nom
de *búlgaros*.

¡Cuydado! No tant.

Los *búlgaros* saben defensar ab heroisme y dignitat
l' independència del seu país; 'ls descontents de la
majoria no suspiran més que pels bons talls.

No 'us diguén *búlgaros*. no profaneu aquest nom.

¡Si per cas, digueuse *bútxaros*!

Diu que arriban ja á 30 'ls diputats y senadors que
segueixen á n' en Salamanca.

Segons com se mira, ja podria ser.

Suposem que sigan tres los que 'l segueixen de
bona fé;

3 y ell qu' es un 0=30.

En Tort y Martorell demana desde el *Monitor* l' in-
mediata formació de un *gran* partit liberal.

Sobre tot que siga ben *gran*.

Si fent gestos y ademans
logra crear aquest partit,
dirá 'l nano:—Ciudadans,
jo soch un home petit;
¡pero tinch pensaments grans!

Are que D. Venancio Gonzalez es fora del ministeri
de la Governació, 's diu per Madrid qu' estava perfec-
tament enterat de las maquinacions revolucionarias
que van produhir la sublevació del 19 de setembre.

Tots los datos que tenia suposan que 'ls havia posat
en coneixement del capitá general de Madrid, indi-
cantli fins que s' havia anticipat la fetxa del movi-
ment.

¡Y 'l general Pavia, tant tranquil al teatrol!

Y lo més bonich es qu' are D. Venancio ja no es
ministre, y en Pavia continúa ocupant com si tal cosa
la capitania general de Madrid.

¿No comprenen l' idea?

Lo general Pavia
ocupa encara la capitania
per si s' ha de disoldre una Assamblea.
Que aquí á Espanya ¡jo 't tochl!
quí té l' espassa trunfa y guanya 'l joch.

La nova empresa de la Plassa de toros, pensa inau-
gurar las corridas del any que vé ab lo simpátich
matador Espartero, qu' ell sol matará sis toros de
Miura.

¡L' Espartero! Ja sento més de un progressista que
crida:

—¡Viva l' avil!

¡Miracle! ¡Miracle! ¡Y encare dirán que tot alló que
contan sobre l' aygua de Lourdes es una farsa!

Hi havia un subjecte que tenia un lloro, y 'l lloro va
tornars-li mut.

¡Un lloro mut! Ja veuhen ¡quina desgracia!
Afortunadament se li va ocorre al tal, una felis idea:
donar aygua de Lourdes al pobre animalet, y observar
lo que succehiria.

Donchs bé; á las *pocas* tomas lo lloro va recobrar la
paraula.

Y es fama que deya: «L' aygua de Lourdes m' ha
curat! L' aygua de Lourdes m' ha curat!»

A veure ¡quí no 's converteix davant de tals por-
tentos?

Ja fa temps que, á tenor de lo convingut, havian de
cotisarse á Berlin los valors espanyols.

Pero sembla que 'l projecte tropessa ab molts difi-
cultats.

Allá no 's cotisan los *valors*: lo que 's cotisa allá
son los *canguetos*.

Com per exemple 'l que van passar los conserva-
dors llavors de las Carolinas.

Va dir un periódich francés sense credit ni suscrip-
tors qu en Canovas formava part de la mitja dotzena
d' homes d' Estat que avuy conta Europa.

Sera, si per cas, mitja dotzena de frare, ó sigan sis
y mitj.

Y 'l mitj, será 'l Mónstruo.

En lo ministeri de Hisenda hi ha dos ó tres direc-
cions generals vacants, y de 30 á 40 candidats que se
las disputan.

Y en Sagasta no sab cóm compóndreselas pera con-
tentar á tothom.

¡Pobre D Práxedes! Ja fa molt temps que no somia
sinó bocas obertas.

¿Quina ha de ser la missió del segon ministeri sa-
gasti?

El *Resúmen* ho diu: apurar la *colilla* que ha deixat
lo primer.

Aixó es lo que 'ls dol als esquerrans, perque quan
llensin aquesta punta, no ha de quedar tabaco, ni per
ferne ells un mal cigarrillo.

Segons una estadística hi ha á Madrid 21,000 pisos
desocupats.

Que volen que 'ls diga; no es pas gran cosa.

L gran que seria que 's desocupés una casa gran;
pero molt gran, que jo sé y que no anomeno.

Estranyesas de la política.

Hi havia á Madrid un governador, anomenat Zu-
gasti, que á conseqüència dels fets del dia 19 va di-
mitir, acceptantli 'l govern la dimisió.

Y 'l mateix govern, l' endemá 'l nómbrava conse-
ller d' Estat.

Si no estava content d' ell, com á governador ¿per
qué li dava un altre càrrech? Y si estava content ¿per
qué 'l treya?

Ja 's coneix que 'ns trobém als vols de Tots-Sants.

A n' en Zugasti li han donat una castanya, y un pa-
nellet.

L' amo á l' hora d' esmorsar, ficantse una costella á
la boca, diu á la criada:

—¡Aixó no pot anar, Mariona! ¡Quinas costellas més
dolentas!.. Y no obstant las que vas dur fa cosa de
vuit dias eran molt bonas.

—Miri, senyor, respon la raspa: aquestas y aquellas
son tolas de la mateixa carniceria.

—Y qué n' haig de fer!.. Las haguessis dutas del
mateix moltó!..

—Mira, mira, l' Enrich de brasset ab la seva se-
nyora.

—¡Cóm s' enten! Aquella dona tant lletja y escarran-
sida es la senyora del Enrich?

—Aquella mateixa; pero noy, lletja y escarransida
com es, l' hi ha portat cent mil duros de dot.

—¿De dot? Calla tonto: si per cas de indemnisió.

—Camilo, diu la mestressa de la casa, ¿no sabs qué
passa ab la criada?

—Tú dirás, filla.

—Mira 'l dimars vaig trobarli un soldat á la cuyna.

—¿Es possible?

—Sí, noy, sí: y ahir divendres ja n' hi tenia dos.

—Potser n' hi havia un per nosaltres.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NUMERO.

1. XARADA.—*Ca-mi-lo-De-má.*
2. MUDANSA.—*Moula-Poula-Faula-Taula.*
3. TRENCA CLO-CAS.—*La créu de la Masia.*
4. LOGGRIFO NUMÉRICH.—*Hortensia.*
5. GEROGLIFICH.—*Per castanyas Totsants.*

Han endevinat tolas las solucions, los ciudatans Pep
Parrilla, y Nas de mico; 4, M. G y Saldoni de Vall-
carca; 3. Un aficionat. Un de fora y C. B. de H. y 2 no
més, Un Esquitx de cómich

XARADA.

A una *tot* hermosa, vareig seguí un jorn,
que anava soleta de bon dematí,
y al dirli ahont anava, digué:—«Vinch del Born.»
—Y al cistell ¡qué hi portas!—*Dos-prima*, va di.
—¡Quánt t' estimo nena! vaig dirli al moment,
y ella va explicarme que ab un soldat *prima*,
temps ha festejava; pero ab sentiment
y com té *tres-una* ara no l' estima.

SOCI DEL VALLESÁ.

ANAGRAMA.

Lo criat de D. Pasqual
que té las *tot* de vellot,
quan talla pá, fa una *tot*
més estreta que un *total*.

PEPITO ITALIÁ.

MUDANSA.

Desde qu' en Pep ha tornat
de *Tot*, de festa majò,
que l pobre may está bó
y té 'l *tot* molt delicat.

J. STARAMSA.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: vocal.—Segona:
peix.—Tercera: eyna de luster.—Quarta: ciutat.—
Quinta: feyna de pagés.—Sexta: riu.—Séptima: con-
sonant.

GEROGLIFICH.

×
ITI
ria
AAA
ITI
R
II

J. M. BERNIS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Aguilera, M. G., Un de fora, J. Torres, Noy Petit, Un
monument, J. Sutra, Un enamorat, J. Sobrecasas, R. Torres, De-
pendent de Cerillas, Teu amor, P. Comas, Noy de Olot, Benet Roig,
Pepet Vilanova, C. Salame, S. Obra, Pepet Extraordinari, V. O Ra-
bassa, J. Vilarrubi y Martí, Avi Peras, J. Filgros, Xanxas de la
Guardiola, Tullajas, M. M. C., Un Microbi mort, A. Mercol, J. F. V.
de Sant Gervasi, C. A. de Vilassar: *Lo que 'ns envian aquesta sen-
mana no ja per casa.*

Ciudadans Saldoni de Valcarca, Esquitx de cómich, Un aficionat,
J. M. Bernis, C. Valls, J. Pujol, I. F. de Vallmora, Aram B. 44, J.
Fernan, J. del Brugarol, F. Cabré, Angel Garcia, Dos Ganxets, A.
Manso F., R. Torres, E. Ganxet, E. Esteva y X., Un de l' Olla, C. Sa-
lamé, P. Pont, Poblet de l' Espuga, A. Palleja, R. T. (Un diplomá-
tich), Alegret, A. Adilleg, Mossén Tofané, J. Sauri, Mister Llofir,
Pepito Italiá: *Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudad J. Lambert: Esta molt bé.—Lluís Casellas: ¿No podria
envia alguna cosa que tingüés més xispa y trascendencia?—Ramo-
nel R.: Va bé: gracias y saludí al germá.—Pepet Negre y Farigola:
Va bé.—S. Ust: De primera.—Duopakkel: Encare que poch, apro-
fitarem alguna cosa.—P. R. Vilaseca: Lo que 'ns envia es molt
vell.—Sir Byron: La poesia no es que no estes bé; no era apropiada:
la nova fa més.—Manel Gardó: Va bé.—J. Cap: Gracias per lo que
'ns envia: esta molt bé.—J. Subirana: Encare que ja la leniam, va
bé.—Pepet Simpatich: Ho insertarem.—Ventureta de Reus: Aprofi-
tarem alguns sueltos de barreja.—Sabateret del Poble Sec: Es
flux; envihi alguna altra cosa.—C. M. Soldevila: Es mansoy.—J.
Lloveras: Per l' Almanach no va; pèl periódich veurém.—Lledarp:
La serenata esta bé.—A. Dols: Electivament encare que ben escrit
no es del género que destijem.—Mari Revollós: Los epigramas es-
tan bé.—A. Rossell: ¿Que no podria envia alguna cosa més impor-
tant?—J. Bonell: Aceptem una fabula y xaradas.—J. C. Lacoste: Id.
epigrama.—Pepet del Carril: Lo que 'ns remet ja es més apropiat.—
Just Aleix: Esta bé, pero es llarch y difús.—Paulino Sistach: «Un
Cel obert» enclou un pensament gastat: l' altre articlet va millor;
pero l' un y l' altre, son massa llarchs per l' Almanach.

LOPEZ Editor.—Rambla del Mitj 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arca del Teatrol, 21 y 22.

LA QÜESTIÓ DE BULGARIA.

Quan més entretingut estava jugant ab la figureta que li havian dut los Reys;

và presentàrseli un homenot lleig y pelut y li va pendre.

Y ell pobret, plora que plora... Feya uns crits qu' enternian.

Quan vels'hi aquí que l' home pelut vá dirli:
—¡Noy, mira que reberás!...

En aixó van presentarse dos municipals, dihent:—¿Perqué tens de amenassarlo? ¿Qué t' ha fet aquest pobre bailet?

Y l' home pelut y lleig vá girar qua, murmurant:
—Ja tè rahò 'l ditxo: «Qui ab criaturas s' embolica.....»